

až 1292 obč. zák.) nebo smlouvou námezdní (§§ 1151 a násl. obč. zák.). Dohodčí smlouva jest smlouvou svého druhu, která v občanském zákoníku upravena není, a při níž právě proto rozhoduje v první řadě, co strany dojednaly, v případě pochybností pak zásady, plynoucí z povahy této smlouvy. V tomto případě pochybností není, neboť není sporu o tom, že František M. přislíbil žalobci 2% dohodné z dojednané kupní ceny, dojde-li k prodeji domu jeho činností a nanejvýš i tehdy, bude-li žalobci udáno jméno kupitele, a že také žalovaná slíbila žalobci dohodné 500 Kč pro tentýž případ. Dohodné bylo tedy zaslouženo a to ve výši ujednané, jakmile dům byl p r o d á n, t. j. jakmile se strany dohodly o předmětu koupě a o kupní ceně (§§ 1053 a 1054 obč. zák.), což se, jak zjištěno, stalo dne 25. května 1923. Sešlo-li vzájemnou dohodou smluvníků později s kupní smlouvou, nemůže to zbaviti žalobce nabytého nároku na dohodné. Okolnost, že žalobce za nějakou dobu prodej téhož domu opět sprostředkoval a při tom zase vydělal dohodné, nepadá nijak na váhu, neboť jde o smlouvu dohodčí, která, pokud není upravena úmluvou stran, řídí se vzhledem ke své povaze podle zásad zcela jiných, než smlouva námezdní, pročež nelze na tento případ použiti ustanovení §u 1155 obč. zák., podle něhož zaměstnanec musí si dáti vpočítati, co jinak vydělal. Dohodce jest podnikatelem, jehož podnik jest spojen se zvláštním risikem, a tím vysvětlují se zvláštní zásady, ovládající tento právní poměr a nemající ničeho společného se zásadami, platícími pro poměr námezdní. Dohodné, o něž jde, žalobce zasloužil si způsobem shora uvedeným. Dojednal-li po té ohledně téhož domu novou dohodčí smlouvu a podařilo-li se mu opět dohoditi kupitele, zasloužil si n o v é dohodné, které se sporným dohodným nijak nesouvisí. Jest to jen šťastná náhoda, kterou žalobce odškodněn byl za jiné případy, ve kterých, jak zkušenost učí, za vynaloženou píli a práci a po případě i hotové výlohy nedostal žádné odměny.

Čís. 3986.

Zaopatřovací požitky bývalých zaměstnanců na velkém majetku pozemkovém.

Revírní lesní mají nárok na vyšší zaopatřovací požitky, stanovené zákonem ze dne 13. července 1922, čís. 215 sb. z. a n., již od 1. ledna 1920.

(Rozh. ze dne 17. června 1924, Rv I 557/24.)

Žalobci, revírnímu lesnímu, byly již přiznány pravoplatně zaopatřovací požitky podle zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n. od 1. ledna 1920 a to dle skupiny 7. tabely. Na základě článku I. 3. zákona ze dne 13. července 1922, čís. 215 sb. z. a n. domáhal se žalobce zvýšení požitků od 1. ledna 1920 dle skupiny osmé. P r o c e s n í s o u d první stolice přiznal žalobci zvýšené požitky teprve od 6. května 1921, o d v o l a c í s o u d k odvolání žalobce rozsudek potvrdil.

N e j v ý š š í s o u d přiznal žalobci zvýšení od 1. ledna 1920.

Důvody:

Dovolání, jež uplatňuje dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci (§ 503 čis. 4 c. ř. s.), jest opodstatněno. Názor odvolacího soudu, že žalobci jako bývalému revírnímu lesnímu u žalovaného přeřazenému zákonem ze dne 13. července 1922, čis. 215 sb. z. a n. ze skupiny 7. bývalých zaměstnanců na velkém pozemkovém majetku do skupiny 8. nepatří vyšší zaopatřovací požitky této skupiny od 1. ledna 1920, nýbrž teprve od 6. května 1921, protože uvedený zákon působí nazpět od tohoto dne, není správným. Den 6. května 1921, k němuž byla platnost zákona ze dne 13. července 1922, čis. 215 sb. z. a n. podle článku II. tohoto zákona nazpět posunuta, jest den, kdy vešel v platnost původní zákon o zaopatřovacích požitcích bývalých zaměstnanců na velkém pozemkovém majetku ze dne 18. března 1921, čis. 130 sb. z. a n. a byla platnost zákona ze dne 13. července 1922, čis. 215 sb. z. a n. posunuta k uvedenému dni právě jako k počátečnímu dni účinnosti zákona čis. 130 z roku 1921. To výslovně uvádí důvodová zpráva k zákonu čis. 215 z roku 1922 (tisk poslanecké sněmovny čis. 3520) a odůvodňuje posunutí platnosti nového zákona ke dni účinnosti původního zákona o zaopatřovacích požitcích tím, že toho vyžaduje povaha nových ustanovení. Ustanoveními těmito byly totiž upraveny poměry již v době původního zákona čis. 130 z roku 1921 existující. I ohledně předpisu o přeřazení revírních lesních do skupiny 8. výslovně uvádí důvodová zpráva, že také tento předpis toho vyžaduje, aby platnost změny působila od začátku účinnosti zákona ze dne 18. března 1921, čis. 130 sb. z. a n. Z toho, co uvedeno, plyne však, že na změny a doplňky zavedené zákonem čis. 215 z roku 1922 nutno pohlížeti tak, jakoby obsaženy byly již v původním zákoně čis. 130 z roku 1921. Je-li tomu tak, nelze říci, jak vyslovil odvolací soud, že nárok přeřazených revírních lesních na vyšší požitky skupiny 8. začíná teprve 6. květnem 1921 a nikoli 1. lednem 1920. Ustanovuje totiž zákon ze dne 18. března 1921, čis. 130 sb. z. a n. v §u 3, jenž zákonem čis. 215 z roku 1922 změněn nebyl, že bývalým zaměstnancům na velkém pozemkovém majetku, v §u 1 téhož zákona jmenovaným, přísluší požitky, uvedené v tabulce k zákonu tomu přiložené již od 1. ledna 1920. Ježto tabulka tato ohledně revírních lesních byla zákonem čis. 215 z roku 1922 a to s účinností ode dne platnosti původního zákona změněna, pročez dle shora uvedeného jest k ní hleděti, jakoby od původu měla již změněné znění, náleží revírním lesním zvýšené požitky od 1. ledna 1920. Proto náleží tyto požitky od této doby i žalobci. Opačný názor nižších soudů jest nesprávný a byly žalobci přiznány vyšší požitky až od 6. května 1921 neprávem.

Čís. 3987.

Společníka, jenž tvrdí, že neprotokolovaná veřejná obchodní společnost byla zrušena, nelze doháněti pokutami k součinnosti při její protokolaci, dokud nebude sporem prokázáno, že společnost dosud trvá.

(Rozh. ze dne 17. června 1924, R II 182/24.)